

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 106. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649681933776/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

merne bleve nu, i Bærestole førte opad Klippestien, vi andre bare os selv, og saaledes kom vi, omtrent paa een Tid, til Maalet for denne Dags Vandring. En høi, hvælvet Klippehal laae for os, det var *Kuhstall*. Det seer i første Øieblik ud, som den var opført ved Menneskehaand; men naar man nærmere betragter den stolte Masse, føler man, at kun Naturen kan opføre sig en Kjempebygning. I Tredveaarskrigen skal Omegnens Beboere her have søgt Tilflugt; her havde de en stor Deel af deres Qvæg, hvorfor Stedet skal have faaet dette sit Navn. Det begyndte at regne, men vi sadde tørre under det store Portal; medens en Regnbue hvælvede sig herligt ud over Skoven, og mellem de modstraaende Klipper. Aldrig har jeg seet saa stærke Farver, aldrig en saa herlig Regnbue, det var ikke blot i Luften den viiste sig, nei, den gik langs ned af Klippevæggen, og rundede sig, dybt under os, paa Toppen af den sorte Granskov; den var en fuldkommen Cirkel. En gammel Mand, i en lugslidt, graa Frakke, sad paa en Steenblok ved Indgangen af Hallen og spillede for os; flere Strænge vare sprungne paa hans Harpe, Dissonans fulgte paa Dissonans; men saae man paa den Gamle, hvis Liv vist ogsaa lignede dette Harpespil, da blev der Harmonie i det Hele. Dissonanserne opløste sig til Veemod i mit Hjerte.

En smal Vei, ligesom hulet gjennem Fjeldet, førte os ud til en tredje Side af dette Klippeportal; nøgne Steenvægge reiste sig paa begge Sider, vi maatte op ad Stiger og Trapper for at komme til Fjeldets øverste Spids. Den første Hule kaldes *das Wochenbett*, fordi, ulykkelige Mødre, i Krigens Tid, her bragte deres Børn til Verden. Stien snøede sig tæt ved den dybe Afgrund; vi kom over en lille Bro til et andet Fjeldparti; her var malet en stor Sax, Stedet kaldes »*Sneiderloch*», og skal have været et Tilflugtssted for en Røverbande, hvis Anfører havde lært Skrædderprofessionen; men fik siden Lyst til at sprætte Folk op, istedetfor gamle Kjøler. For at komme ind deri og ud igjen, maatte man gaae paa Hænder og Fødder, og det havde virkelig noget frygteligt ved sig, het i den dæmrende Aftenbelysning, at see den ene efter den anden krybe ud af det dybe Hul, høit oppe mellem to gabende Afgrunde. Her var ellers et herligt Echo, det gjentog Ordene en 6 à 7 Gange. Tæt ved ligger »*Pfaffenloch*», en Aabning i Fjeldet, gjennem hvilken en Præst, under Religions-Forfølgelsen, blev nedstyrtet. Jeg stirrede ned i Dybet, det var fuldkommen Nat der, medens Himlen oven over, endnu stod rød af den nedgaaende sol. Før vi

atter kom ned, maatte vi paa Hænder og Fødder krybe gjennem »die krumme Carolines«, en meget bugtet Hule, der førte tilbage til Fjeldstien. Ingen Steder har jeg ellers seet en saadan Mængde Navne, som her i *Kuhstall*, ikke engang i »*Veiviseren*« er der saa Mange! Den hele Klippehal, indvendig og udvendig, paa enhver Plet, var et broget Malerie af bare Navne; nogle vare endogsaa huggede ind og saa tjære-rede og indbrændte bag efter. Nogen Uleilighed har dog denne Udødelighed kostet.

Som Curiosa vil jeg ellers anføre to Vers, jeg fandt i een af de Bøger, hvori de Reisende her tegne deres Navne. Een havde nemlig skrevet, idet han var kommen her op:

»Es ist geschehn! es ist geschehn!
Ich habe den götliche Kuhstall gesehen!«

En anden, der havde læst dette Vers, skrev derunder:

»Ich habe gelesen! ich habe gelesen!
Es ist ein Ochs in Kuhstall gewesen!«